

vedi, da je sam kakor pravi Terzit!) takó, da smo bili naravnost — „ginjeni.“ Bila je nevarnost, da ne bi ta ali oni počil od smeha. Zato mu je predsednik vzel besedo. — Nato smo zopet pili in peli. Končno dá stoloravnatelj meni besedo, da govorim „contra“ Drznu. Kakó naj govorim „contra“, ko mi je govoril iz srca? A ukaz veli, in govoriti moram. In začel sem: Da gospod predgovornik dela židom velikansko krivico, da je nedosleden, da sploh ne zna misliti. Kajti o tem smo vsi prepričani — sem rekel — da pekla ni, nebes ni, itd. — Če pa vsega tega ni, tudi ni plačila ali kazni po smrti, in zato ima čisto prav vsak, kdor svojega soseda odira, odira do kosti in mozga. Čisto prav imá, in če nazadnje svoji žrtvi odseka še glavo ali če ji vzame kri do zadnje kaplje, prav imá... Kdor tako dela, gospôda moja, je vreden le hvale in slave, ne pa oponašanja! — In g. stoloravnatelj me je pohvalil, da sem „častno“ rešil svojo „zadačo“.

Prišli smo do zadnjega „križevačkega štatuta“. Ko je bil izpolnjen tudi ta, smo se vzdignili iz gostilne (I. Schottengasse) in prišli vun na ulico. Bilo je že blizu polnoči. In šli smo gori v VIII. okraj proti

domu. Nekaj časa nas je hodilo več skupaj; a čudne veše so se jele prikazovati po ulicah... In iz kavaren so odmevale razne muzike... In junaki so začeli sramotno padati; preveč je bilo opojne pijače: „ta je in oni odpál“...

Oj samopašni ti črv, ti jim razjedaš osrčje,
ti sovražnik si naš, ti domovini si kvar!

Nazadnje sva z Zoranom ostala sama sredi grozno-pretečih temnih hiš. Pridni okoličani pa so že jeli voziti v mesto svoje pridelke...

„Prijetelj“, vprašam jaz, ko sva nekaj časa nemo molčala, „ali niso starega Rima končale v enem oziru tudi nočne orgije?“

„Ivan“, odgovori mi Zorán, „če pojde takó naprej, nima naš narod nobene bodočnosti; zato ostanem pri tem: vseučilišcnike moramo reformirati... Proč z Venero — namesto nje pa vladaj žarnooka Atena!“

Kupila sva si — bilo je ob dveh zjutraj — vsak dvojico „heisse“ od moža, ki jih je kuhal v kotličku na oglu Alzerice, ter se razšla... A Ti se zgražaj in odpuščaj! Pa vesele praznike!!

Tvoj

Ivan.

Ob dragem grobu.

† Josipini.

Bol mehka iz srcá
v solzé se mi izliva —:
saj, kjer ljubezen biva,
tam solza je domá...

Počivaj mi sladkó!
Ljubezen Tvojo véрно,
trpljenje neizmerno
naj plača Ti nebó!

Naj vrne Ti Gospod
vso srečo pokopano,
mladost — v gomilo djano,
naj vrne Ti Gospod!

O daj Ti Bog mirú,
ki ni srcé ga našlo,
dokler ni h grobu zašlo
do — večnega mirú...

*

Odšla si v tisti kraj,
kjer večna pomlad vlada,
kjer cvete sreča mlada,
kjer sije lepši maj!

Vprašujem ob nočeh
te zvezdice prižgane,
mordà so jim poznane
te steze na grobéh?

Kam neki vòdijo?
Mar v tiste dáljne kraje,
kjer blizu lesketáje
te zvezde hòdijo?

*

In môrda — neko noč
ugasne zvezd katera...
In moja sladka vera
izgine tudi — v noč?!

Ne daj, o Bog, ne daj,
da tavalá bi v temi
pred smrtnimi objemi...
Ne daj, o Bog, ne daj!

Ljudmila.